

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 7C/260/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814202341
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Melníková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2018:8814202341.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Martinou Melníkovou v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovanej: S. Y., L.. XX.XX.XXXX, J. B. XXXX/XX, XXX XX Y., štátny občan Slovenskej republiky, zast. JUDr. Martina Fabianová, advokát, Hencovská 2043, 093 02 Hencovce o zaplatenie 1799,04 eur s prísl. takto

rozhodol:

Súd žalobu z a m i e t a.

Žalobca je p o v i n ý nahradíť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia v tejto veci.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 1799,04 eur s úrokom z omeškania 225,20 eur za obdobie od 21.03.2010 do 11.08.2013 a ročným úrokom z omeškania vo výške 8,5 % zo sumy 1799,04 eur od 12.08.2013 do zaplatenia a trovy konania. Žalobu odôvodil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka zo dňa 27.06.2013 medzi postupcom D. D., S..D.. a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. Postupca a žalovaná uzatvorili dňa 16.03.2007 zmluvu č. 561598858, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov. Na základe uvedenej zmluvy D. D. S..D.. poskytla žalovanej peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach (ďalej len VOP). Ďalej uviedol, že zastáva názor, že zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 2338,37 eur, ktorá pozostávala z istiny 1756,91 eur, riadneho úroku 340,65 eur, úroku z omeškania 181,01 eur a ostatného príslušenstva v sume 59,08 eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia s tým, že sumu 59,80 eur predstavujúcu ostatné príslušenstvo a poplatky a sumu 181,01 eur predstavujúcu úrok z omeškania si žalobca neuplatňuje. Podľa zmluvy postupca poskytol žalovanej úver 1991,64 eur, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 37,48 eur vždy k 20. dňu v mesiaci. Žalobca si uplatňuje len splátky úveru splatné od 20.03.2010 do 20.02.2014 v počte 48 a celkovej výške 1799,04 eur. Splátky pôvodne splatné od 20.08.2013 do 20.02.2014 sa stali splatnými dňa 11.08.2013 kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Zvyšné splátky úveru si žalobca v tomto konaní neuplatňuje. Ďalej uviedol, že si uplatňuje úrok z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka počnúc dňom nasledujúcim po splatnosti každej splátky samostatne. Pri splátkach, ktorých

splatnosť mala vzniknúť po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru dňa 11.08.2013 si žalobca uplatňuje úrok z omeškania od tohto dňa. Žalovaná odo dňa postúpenia pohľadávky neuhradila žiadne sumy. Uplatňovaná suma pozostáva z 48 neuhradených splátok úveru v celkovej výške 1799,04 eur (t.j. rozdiel medzi neuhradenými splátkami úveru a súčtom všetkých mesačných platieb započítaných na tieto splátky) a zo splatných splátok úveru a na základe uhradených platieb si žalobca vyčísluje úrok z omeškania.

2. Okresný súd Vranov nad Topľou dňa 04.04.2014 sp. zn. 13Ro/109/2014 vydal platobný rozkaz, proti ktorému podala žalovaná odpor. Žalovaná v podanom odpore voči platobnému rozkazu zo dňa 23.04.2014 prostredníctvom právneho zástupcu uviedla, že uzavrela dňa 16.07.2007 s právnym predchodcom žalobcu zmluvu o splátkovom úvere č. 0561598858, pričom výška poskytnutého úveru bola 60.000 Sk /1.991,635 eur). Táto sa mala splácať mesačne vo výške 1.129 Sk/37,475 eur pri počte splátok 83. Predmetná zmluva podliehala právnemu režimu zákona č. 258/2001 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a ustanovení §52 a nasl. OZ platných v čase uzatvárania zmluvy. V ďalšom poukázala na znenie § 2 písm. a) a b), § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Z kogentného pravidla § 261 ods. 3 písm. d) v spojitosti s ods. 5 Obch. zákonníka sa vymyká zmluva o úvere uzavretá podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Ak by dlžníkom mala byť fyzická osoba a zmluva o úvere by uzatvárala ako spotrebiteľ, potom je taká zmluva vylúčená spod právneho režimu Obchodného zákonníka, ibaže hodnota poskytnutých peňažných prostriedkov prevyšuje hranicu 20.000 eur. Hoci má zmluva o spotrebiteľskom úvere charakter absolútneho obchodu neprestáva byť zmluvou spotrebiteľskou. Pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem má z hľadiska aplikovateľnosti absolútnu prednosť Občiansky zákonník, keďže aplikácia Obchodného zákonníka prichádza do úvahy až po uplatnení spotrebiteľského práva. Normu obchodného práva sú v prípade spotrebiteľských zmlúv použiteľnými len vtedy ak neodporujú úprave, ktorá tu má z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku a predpisoch vydaných na jeho vykonanie. V ďalšom právny zástupca uviedol, že žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu vznáša námietku premlčania. Žalovaná uhradila poslednú splátku vo výške 107,747 eur dňa 21.03.2010. Nasledujúca splátka splatná k 20. dňu mesiaca už uhradená nebola. V zmysle VOP bod 7.6.1 ak je klient v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov, ktorá trvá viac ako 10 dní je banka oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. požadovať splatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere a klient je povinný splatiť pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti. Žalobca bol objektívne oprávnený vymáhať dlh od žalovanej od 01.05.2010. Lehota na uplatnenie jeho nárokov mu uplynula dňa 01.05.2013. Návrh na začatie konania bola podaný až dňa 19.03.2014. Nárok v návrhu nie je predne vyšpecifikovaný, nie je vôbec uvedená výška splatenej pohľadávky, akým spôsobom bol vypočítaný úrok a úrok z omeškania vo výške 2024,24 eur. Zároveň je potrebné posúdiť, či zmluva neobsahuje neprimerané zmluvné podmienky, a či RPMN je správne vypočítaná.

3. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a prílohami, zmluvou o splátkovom úvere č. 0561598858, všeobecnými obchodnými podmienkami, výpisom z účtu žalovanej, zmluvou o postúpení pohľadávok, oznámeniami o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, vyjadrením Národnej banky Slovenska, vyjadrením žalovanej, vyjadrením žalobcu, výpoveďou žalobcu, prednesom právneho zástupcu žalovanej. O žalobe rozhodol súd rozsudkom zo dňa 15.04.2015 a to tak, že Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1247,64 eur spolu s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 21.03.2011 do 11.08.2013 vo výške 107,16 eur a úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 1247,64 eur od 12.08.2013 do zaplatenia a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol a o trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Súd návrh na vyhlásenie všeobecnej obchodnej podmienky D. D. bod 7.6.1. písm. a) podľa ktorej ak klient je v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov, ktoré trvá viac ako 10 dní banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, tj. požadovať splatenie pohľadávky zo zmluvy o úvere s klient je povinný splatiť pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti zamietol. Taktiež súd návrh na vyhlásenie všeobecnej obchodnej podmienky Slovenskej sporiteľne bod 19.16 podľa ktorej klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ak aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je

oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky zamietol.

4. Svoje rozhodnutie súd odôvodnil týmto zisteným skutkovým stavom:

5. Právny zástupca žalobcu v písomnom vyjadrení k odporu uviedol, podľa zmluvy pôvodný veriteľ poskytol žalovanej úver vo výške 1.991,64 eur, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 37,48 eur vždy k 20. dňu v mesiaci. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje splátky úveru splatné vždy od 20.03.2010 do 20.02.2014 v počte 48 a v celkovej výške 1.799,04 eur. Zvyšné splátky úveru si žalobca v tomto konaní neuplatňuje. V danom prípade ide o obchodno- záväzkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, preto je nutné posudzovať predmetný záväzkový vzťah v zmysle ustanovení OBZ. V ďalšom poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 6 MCdo 4/2012 zo dňa 27.03.2013, podľa ktorého zmluva o úvere upravená ustanoveniami § 497 až § 507 Obchodného zákonníka je tzv. absolútnym obchodom, čo znamená, že sa tento právny vzťah bez ohľadu na povahu jeho účastníkov spravuje Obchodným zákonníkom. Žalovaná svojim podpisom vyhlásila, že si zmluvu a jej súčasť prečítala, a že bola uzatvorená slobodne, vážne po vzájomnom prerokovaní, je výrazom jeho vôle a jej obsahu riadne porozumel. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti prišlo dňa 11.08.2013, tak ako to vyplýva zo žaloby. Žalovaná vo svojom vyjadrení neuviedla skutočnosť, ani nepredložila dôkazy, ktoré by spochybňovali nárok žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy.

6. Právny zástupca žalobcu v prednese uviedol, že postúpenie pohľadávky bolo vykonané v súlade so zákonom a preto namietané ustanovenia Všeobecných obchodných podmienok nemôžu byť neplatné. K tomuto sa takto vyjadrila aj Národná banka Slovensko vo svojom odbornom vyjadrení. Zároveň súdu predložil výzvu na zaplatenie dlžnej sumy adresovanú žalovanej zo dňa 18.05.2010. Žalobca si uplatňuje iba nepremlčané splátky ako to ustanovuje Obchodný zákonník v 4 ročnej premlčacej lehote od 20.03.2010 do 20.02.2014. Je irelevantné kto splátku vo výške 30 eur vykonal, nakoľko z predloženého vyjadrenia vyplýva, že namietaná splátka 30 eur bola započítaná na splátky, ktoré boli splatné pred dátumom 20.03.2010. Každá zo splátok sa premlčuje osobitne. To či boli splátky poukázané žalovanou alebo nejakou inou osobou, v účte uvedené nie je, nakoľko to je len dohoda medzi dlžníkom a prípadnou treťou osobou. Listinné dôkazy, ktoré preukazujú právny vzťah medzi žalovanou a spoločnosťou BONILEX s.r.o. Ak sa žalovaná dohodla s treťou osobou, že bude niekto za ňu platiť dlhy, táto zmluva bola uzatvorená bez súhlasu žalobcu a preto je neúčinná voči žalobcovi. Ak by žaloba zosplatnil pohľadávku hneď v roku 2011, mali by právo žiadať aj splátky splatné v roku 2010. V predmetnom konaní bolo preukázané zosplatnenie predmetného úveru priamo zo strany pôvodného veriteľa t.j. D. D., pričom toto zosplatnenie bolo preukázané aj doručenkou o doručení zosplatnenia samotnej žalovanej.

7. V písomnom vyjadrení zo dňa 29.07.2014 právny zástupca žalobcu uviedol, že v zmysle čl. I. zmluvy sa žalovaná zaviazala splatiť celý úver s úrokovou sadzbou vo výške 12% p.a. V zmysle čl. I zmluvy sa žalovaná zaviazala zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru vo výške 39,83 eur (1.200 Sk) a poplatok za správu úveru vo výške 1,99 eur (60 Sk) mesačne. V zmysle čl. I zmluvy sa žalovaná zaviazala splácať poskytnutý úver spolu s dohodnutými úrokmi formou pravidelných mesačných splátok vo výške 37,48 eur (1.229 Sk) vždy k 20. dňu v mesiaci počnúc dňom 20.04.2007 a s konečnou splatnosťou dňa 20.02.2014. V zmysle čl. II bodu 2 zmluvy žalovaná svojim vlastnoručným podpisom na zmluve potvrdila, že sa pred uzatvorením zmluvy oboznámila so Všeobecnými obchodnými podmienkami a so sadzobníkom, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Dňa 27.06.2013 pôvodný veriteľ postúpil na žalobcu pohľadávku v celkovej výške 2338,37 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 1756,91 eur, z riadneho úroku vo výške 340,65 eur, z úroku z omeškania vo výške 181,01 eur a z ostatného príslušenstva vo výške 59,80 eur. Sumu 59,80 eur predstavujúcu ostatné príslušenstvo a poplatky a sumu 181 eur predstavujúcu úrok z omeškania si žalobca v tomto konaní neuplatňuje. Istina vo výške 1756,91 eur pozostáva z neuhradeného úveru, z poplatkov a zo zmluvných úrokov. Žalovaná dňa 16.03.2007 čerpala peňažné prostriedky v celkovej výške 1.991,64 (60.000 Sk)- čerpanie peňažných prostriedkov je v platobnej histórii označené ako „Bezhot. čerpanie úveru“. Žalovaná z poskytnutého úveru uhradila sumu v celkovej výške 1.388,94 eur, z úhrad žalovanej bola na istinu započítaná suma vo výške 1.310,15 eur, na poplatky bola započítaná suma vo výške 39,83 eur a na úrok z omeškania bola započítaná suma vo výške 38,96 eur. Poplatky za správu účtu a poplatky za upomienky v celkovej výške 189,21 eur sú v platobnej histórii označené ako „zaúčtovanie poplatku s kapitalizáciou“. Zmluvný úrok v celkovej výške 886,21 eur je v platobnej histórii označený ako „Zauč. riadnych úrokov s kapitalizáciou“. Istina tak predstavuje súčet

položiek „Bezhot. čerpanie úveru“ + „Zaučtovanie poplatku s kapitalizáciou“ + „Zaučt. riadnych úrokov s kapitalizáciou“ mínus úhrady žalovanej započítané na istinu (1.991,64 eur + 189,21 eur + 886,21 eur - 1.310,15 eur = 1.756,91 eur). Riadny úrok vo výške 340,65 eur v platobnej histórii predstavuje položku „Predpis riadneho úroku“.

8. V odpovedi na výzvu súdu zo dňa 17.10.2014 právny zástupca žalobcu uviedol, že vzhľadom na to, že žalobca nedisponoval od pôvodného veriteľa informáciou, že by v predmetnej veci prišlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, žalobca podaním zo dňa 19.07.2013 vyzval žalovanú na úhradu postúpenej dlžnej sumy a zároveň vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Nakoľko k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru zo strany žalobcu prišlo neskôr, ako k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru zo strany pôvodného veriteľa, žalobca trvá na podanom návrhu v celom rozsahu, nakoľko je pre žalovanú čo do výšky dlžnej sumy priaznivejší. Z úhrad žalovanej bola na istinu započítaná suma vo výške 1310,15 eur, na poplatky bola započítaná suma vo výške 39,83 eur a na úrok z omeškania bola započítaná suma vo výške 38,96 eur. Z uvedeného vyplýva, že na istinu bola započítaná suma v celkovej výške 1.310,15 eur, čo zodpovedá úhrade 35 splátok úveru.

9. Právna zástupkyňa žalovanej na pojednávaní uviedla, že vo Všeobecných obchodných podmienkach v bode 19.6 sú uvedené ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa neprijateľné a teda neplatné. Toto ustanovenie dovoľuje aby banka postúpila svoj úver na tretiu osobu bez súhlasu spotrebiteľa, avšak spotrebiteľ ak by chcel svoju pohľadávku postúpiť, mohol by to urobiť so súhlasom banky. Poprela, že by žalovaná vykonala poslednú splátku dňa 21.09.2011 v sume 30 eur. Upresnila, že posledná splátka zo strany žalovanej bola vykonaná dňa 29.09.2010. Z dôvodu, že žalovaná mala viac úverov, oslovil ju v roku 2011 pán Q., že budú financovať jej úvery. Dohodli sa na tom, že istú sumu posielala žalovaná na účet pána Q. a on následne rozdeľoval jednotlivé čiastky medzi jednotlivé úvery, ktoré mala. Spomínaná suma 30 eur zo dňa 21.10.2011 je poukázaná z účtu, ktorý nepatrí ani pánovi Q. ani žalovanej. Domnieva sa, že táto platba tam bola zo strany žalobcu uvedená účelovo, aby predĺžil premlčaciu lehotu. Listinnými dôkazmi a to zmluvou o sprostredkovaní č. 20189 zo dňa 20.05.2010, zmluvou o finančnej asistencii č. SK1232010 zo dňa 23.03.2010, plnej moci udelenej žalovanou pre doktora C. a listom spoločnosti BONILEX s.r.o. a R.V.Lex s.r.o. zo dňa 30.03.2010 sa má preukázať skutočnosť, že z dôvodu, že žalovaná mala viacero dlhov, dohodla sa na takomto financovaní dlhov. Táto spoločnosť nevykonala tieto úhrady načas a preto sa dostala aj do omeškania s úhradou splátok za predmetný úver. To či sporná platba vo výške 30 eur zo dňa 21.09.2011 bola alebo nebola vykonaná žalovanou má mať vplyv na to, že namietali neprijateľnosť zmluvnej podmienky bod 19.16 a v prípade vyhlásenia tejto podmienky za neplatnú, by to malo mať vplyv na počítanie premlčacej lehoty. Pri zohľadnení poslednej platby dňa 21.09.2010 + 3 roky by bola iná premlčacia lehota. Konanie žalobcu nie je konaním s odbornou starostlivosťou z dôvodu, že žalovaná bola v omeškani s úhradou splátok. Žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou. Svojím nekonaním si účtoval voči žalovanej rôzne poplatky a kumulovali sa jednotlivé žalované platby. Súdu však nevedela uviesť koľko v skutočnosti žalovaná vykonala úhrad a ktoré úhrady, ktoré vykonala majú byť započítané na úhrady, ktoré sú žalované splátky v tomto konaní. Obrana žalovanej spočíva v dvoch smeroch. V prvom rade ak by žalobca konal s odbornou starostlivosťou, predmetný úver mal zosplatiť v mesiaci september 2010 a v danom prípade, keďže žaloba bola podaná v roku 2014 je podaná po premlčacej lehote a v druhom smere, aj keď žalobca požaduje splátky za obdobie od 20.03.2010 do 20.02.2014 v počte splátok 48, má zato, že podľa druhej obrany žalobca má nárok iba na splátky splatné od 20.03.2011 do 20.02.2014 v počte splátok 35, čo vychádza suma 1311 eur. Žiada, aby súd posúdil konanie žalobcu a to, že nezosplatiť úver skôr, aby súd posúdil aj obchodnú podmienku 7.6.1 písm. a) obchodných podmienok. ohľadne zosplatenia úveru za neprijateľnú z dôvodu nerovnováhy v prospech jednej a druhej strany, pretože ak žalobca nevyužije toto svoje oprávnenie, ktoré má uvedené v týchto obchodných podmienkach, necháva úver bežať a tým dochádza k poškodeniu dlžníka, kedy sa kumulujú rôzne poplatky a úroky.

XX. D. D., S..D.. ako banka a žalovaná ako dlžník uzatvorili dňa 16.03.2007 zmluvu o splátkovom úvere č. 0561598858 podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka. Podľa článku. I. zmluvy, predmetom zmluvy bolo poskytnutie splátkového úveru bankou dlžníkovi v sume, mene a za podmienok dohodnutých v tejto zmluve o úvere. Na základe úverovej zmluvy bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 1.991,64 eur (60.000 Sk), ktorý sa žalovaná zaviazala ako dlžník splácať v mesačných splátkach po 37,48 eur (1129 Sk) a to v 83 mesačných splátkach k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, konečná splatnosť úveru bola určená na deň 20.02.2014, pričom úroková sadzba predstavovala premenlivú sadzbu vo výške 12% ročne v deň uzatvorenia úverovej zmluvy a ročná percentuálna miera nákladov 15,76%.

11. Podľa čl. II. bod 2 zmluvy žalovaná ako dlžník vyhlásila, že sa oboznámila so súčasťami Úverovej zmluvy, ktorými sú Všeobecné obchodné podmienky, úverové podmienky, sadzobník a podmienky určené zverejnením, za ktorých sa bankový produkt poskytuje, súhlasí s nimi a zaviazala sa ich dodržiavať.

12. Podľa bodu 3. uvedeného článku zmluvy všetky právne vzťahy výslovne neupravené v zmluve sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami Úverových podmienok, VOP, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, a to v tomto poradí.

13. V bode 4. článku II zmluvy si zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú podľa § 262 Obchodného zákonníka spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka.

14. V zmysle bodu 1.2 Všeobecných obchodných podmienok (ďalej len „VOP“) tieto VOP upravujú všetky vzťahy vznikajúce medzi bankou a klientom na základe zmlúv uzatvorených v súvislosti s bankovými produktmi, ako aj na vzťahy vznikajúce v súvislosti s konaním, ktorého cieľom je uzavretie zmluvy.

15. VOP tvoria súčasť akejkoľvek zmluvy uzatvorenej medzi bankou a klientom v súvislosti s príslušným bankovým produktom, bez ohľadu na to, či je príslušný produkt vo VOP upravený (bod 1.3 VOP).

16. V rozsahu, v akom sa ustanovenia písomnej zmluvy uzatvorenej medzi bankou a klientom v súvislosti s určitým bankovým produktom líšia od ustanovení VOP alebo osobitných obchodných podmienok, sú rozhodujúce ustanovenia takejto písomnej zmluvy. Ak ustanovenia VOP týkajúce sa jednotlivých bankových produktov obsahujú odlišnú úpravu ako všeobecná alebo záverečná časť VOP, sú rozhodujúce ustanovenia osobitnej časti VOP (čl. 1 bod 1.4., bod 1.5. VOP).

17. Podľa bodu 7. VOP tieto ustanovenia VOP upravujú záväzkovoprávne vzťahy medzi bankou a klientom - fyzickou osobou nepodnikateľom, vzniknuté na základe zmluvy o úvere, v ktorej sa banka ako veriteľ zaväzuje, že na požiadanie klienta ako dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky v určitej mene a do určitej sumy a klient- fyzická osoba nepodnikateľ ako dlžník sa zaväzuje peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky, ak nie je dohodnuté inak.

18. Banka poskytne splátkový úver, t.j. peňažné prostriedky vo výške určenej v zmluve o úvere a po splnení podmienok uvedených v zmluve o úvere a to takým spôsobom, že pripíše peňažné prostriedky v prospech účtu uvedeného v základných podmienkach zmluvy o úvere. Vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov sa uskutoční formou splátok klienta (bod 7.2.4 VOP).

19. Podľa čl. 7 bod 7.3.2. VOP pohľadávku z úveru, ktorá sa skladá z istiny, jej súčasti a príslušenstva spláca klient pravidelnými splátkami, periodicitou dohodnutou v základných podmienkach zmluvy o úvere. Banka je oprávnená rozhodnúť o spôsobe splácania úveru pred poskytnutím úveru a kedykoľvek počas trvania úverového vzťahu. V prípade, že ku dňu splatnosti úrokov, úrokov z omeškania, poplatkov a iných nákladov spojených so splátkovým úverom nebude na účte dostatok prostriedkov na ich úhradu, dohodli sa klient a banka na tom, že banka je oprávnená uspokojiť splatné úroky vo forme zaťaženia účtu. Na základe tejto skutočnosti vznikne na účte klienta nepovolené prečerpanie a klient je povinný okamžite vyrovnať toto nepovolené prečerpanie.

20. Splátka je uhradená včas, ak je pripísaná na účet banky najneskôr v deň splatnosti splátky a banka má možnosť s poukázanou sumou nakladať (čl. 7 bod 7.3.3. VOP).

21. V zmysle bodu 7.4.4. čl. 4 VOP pokiaľ je klient v omeškaní so splácaním úveru, je povinný zaplatiť banke okrem úrokov z úveru stanovených v zmluve tiež úroky z omeškania z dlžnej čiastky, pričom dlžná čiastka sa úročí úrokom z omeškania denne od prvého dňa omeškania (vrátane) až do dňa bezprostredne predchádzajúceho dňu splatenia dlžnej čiastky (vrátane).

22. Podľa čl. 7 bod 7.6.1. VOP ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednania zo strany klienta alebo za podmienok uvedených v písm. a) až q) bodu 7.6.1. VOP, banka je oprávnená a) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. požadovať splatenie pohľadávky zo zmluvy o

úvere a klient je povinný splatiť pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti.

23. Podľa bodu 19.16 VOP klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ak aj bez ohľadu na to, či banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky.

24. Výzvou zo dňa 18.05.2010 D. D. S..D.. oznámila žalovanej omeškanie so splácaním pohľadávky ku dňu 30.04.2010 vo výške 132,62 eur s príslušenstvom.

25. V oznámení o mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.05.2013, ktoré žalovaná prevzala dňa 30.05.2013 pôvodný veriteľ D. D. S..D.. oznámila žalovanej, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 7.6.1 písm. a) VOP na základe čoho D. D. S..D.. ku dňu 17.05.2013 vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru. Úverová pohľadávka predstavuje sumu 2300,31 eur. Zároveň bola žalovaná vyzvaná na jej úhradu v lehote 15 dní odo dňa prevzatia oznámenia.

26. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 09.07.2013 adresovaným žalovanej spoločnosť D. D.Ň., S..D.. ako postupca oznámila postúpenie pohľadávky voči nej na žalobcu ako postupníka.

27. Žalobca listom zo dňa 19.07.2013 označeným ako výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 19.07.2013 a zároveň požiadal o okamžité vrátenie dlžnej čiastky vo výške 2497,37 eur do 03.08.2013.

28. Právny zástupca žalobcu listom označeným ako pokus o zmier zo dňa 13.02.2014 adresovaným žalovanej vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy vo výške 2756,76 eur najneskôr do 28.02.2014.

29. Národná banka Slovenska vo svojom vyjadrení zo dňa 24.7.2014 uviedla, že čo sa týka správy úverov, pojem správa úveru nie je právne definovaným pojmom; za správu sa považuje činnosť, ktorej obsahom je starostlivosť o úver a to tak v etape jeho poskytovania ako aj v etape jeho splácania, vrátane správy pohľadávok z úveru. Obsah a rozsah správy úveru závisí od zložitosti úverového produktu, napr. dohodnutého spôsobu čerpania a splácania a v neposlednom rade sa správa úveru dotýka aj samotného účtovného a technického spracovania a evidencie úveru a prípadnej komunikácie s klientom. V zásade platí, že veriteľ vykonáva správu úveru sám, nie je však vylúčené, aby jednorazové alebo opakované činnosti týkajúce sa správy úveru či ako celku alebo jej časti zveril osobitnou zmluvou inej osobe a to podniku pomocných bankových služieb v zmysle § 25 ods. 7 zákona o bankách alebo inému poskytovateľovi služieb. Na vykonávanie bankou zverených činností týkajúcich sa správy úveru poskytovateľ služieb nepotrebuje povolenie Národnej banky Slovenska. K otázke správy úveru poskytnutého bankou, ktorý nebol zosplatnený a bankovému povoleniu uviedla, že v zmysle § 9 ods. 2 zákona o bankách bankové povolenie obsahuje presné vymedzenie bankových činností tak ako sú vymenované v § 2 ods. 1 a 2 zákona o bankách. Pomenovanie základnej bankovej činnosti „poskytuje úvery“ je potrebné vykladať tak, že banka je oprávnená vykonávať úverové obchody, ktorými sa v zmysle § 36 ods. 3 rozumejú činnosti týkajúce sa poskytovania úverov vrátane poskytovania záruk. Ku správe úveru zverenej tretej osobe poukázal na vyššie uvedené ohľadom správy úverov. K otázke možnosti prevodu nezosplatneného úveru zmluvou o postúpení pohľadávky na tretí subjekt, ktorý nemá postavenie banky a nemá bankové povolenie na vykonávanie tejto činnosti uviedla, že v zmysle § 2 ods. 13 zákona o bankách na banku a pobočku zahraničnej banky sa vzťahujú ustanovenia osobitného zákona, ak zákon o bankách neustanovuje inak. Na tomto právnom základe sú banky a pobočky zahraničných bánk oprávnené v súlade s § 524 a nals. Občianskeho zákonníka postúpiť svoje pohľadávky tretej osobe, súčasne však musia byť dodržané ustanovenia zákona o bankách o ochrane bankového tajomstva. V ďalšom poukázala na postúpenie pohľadávky so súhlasom klienta a teda, že v zmysle § 91 ods. 1 zákona o bankách môže banka alebo pobočka zahraničnej banky poskytnúť tretím osobám informácie a doklady chránené bankovým tajomstvom len s predchádzajúcim súhlasom alebo na písomný pokyn klienta. Pokiaľ banka alebo pobočka zahraničnej banky disponuje súhlasom klienta s postúpením pohľadávky z úveru, ktorý neobsahuje podmienku obmedzujúcu postúpenie len na splatnú

pohľadávku, banka alebo pobočka zahraničnej banky môže takúto pohľadávku postúpiť na tretiu osobu. Ak banka alebo pobočka zahraničnej banky nedisponuje súhlasom klienta s postúpením pohľadávky, môže postúpiť svoju pohľadávku len v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom aplikácia uvedeného ustanovenia zákona o bankách bude v praxi závisieť odo dohodnutej doby splatnosti záväzku klienta z úveru, t.j. dohodnutého spôsobu splácania úveru. Ak je úver splatný v splátkach (bez ohľadu na to, o aké splátky ide) banka alebo pobočka zahraničnej banky má právo postúpiť postupníkovi celú, teda aj nesplatenú časť pohľadávky z úveru („pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku klienta“) za podmienky, že a) klient nesplnil riadne a včas čo i len jednu splatnú splátku istiny úveru (dohodnuté čiastkové plnenie) a/alebo úrokov alebo ich časť („časť peňažného záväzku klienta“), b) jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a c) na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku bol písomne vyzvaný. Postúpenie pohľadávky nemá vplyv na beh premičacích lehôt pre splatné a nezaplatené čiastkové plnenia (§ 103 Občianskeho zákonníka), ani nespôsobuje stratu výhody splátok pre klienta. Pokiaľ ide o osobu postupníka, v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže banka alebo pobočka zahraničnej banky postúpiť svoju pohľadávku písomnou zmluvou inej osobe a to aj osobe, ktorá nie je bankou a pri postúpení pohľadávky odovzdá postupníkovi dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka.

XX. D. D., S..D.. ako postupca a žalobca ako postupník uzavreli dňa 27.06.2013 zmluvu o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE. Podľa článku V. bod 5.1 predmetom zmluvy je dohoda zmluvných strán o odplatnom postúpení pohľadávok a to so všetkými právami, ktoré sú spojené s postupovanými pohľadávkami a za podmienok uvedených v tejto zmluve.

31. Podľa prílohy k zmluve o postúpení splatnosť predmetného úveru bola stanovená na 20.02.2014, zostatok pohľadávky predstavoval sumu 2338,37 eur a istina celkom sumu 1756,91 eur, a počet dní omeškania 1162.

32. Toto rozhodnutie súd odôvodnil nasledovne:

33. Právna zástupkyňa žalovanej namietala neprijateľnosť zmluvnej podmienky v bode 19.16 Obchodných podmienok. Súd je toho názoru, že zmluvná podmienka umožňujúca postúpenie práva bez ďalšieho nezakladá hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, keďže doterajšia prax zmluvných vzťahov bežne pripúšťala postúpenie pohľadávky a osobu postupníka vyberal postupca a je to v konečnom dôsledku v súlade s ustanovením § 524 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka a preto súd tento návrh zamietol.

34. Napriek vyššie uvedenému má však súd za to, že súčasne boli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky na žalobcu v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd má zato, že uvedené postúpenie pohľadávky nemožno pokladať za neúčinné, nakoľko zodpovedá zákonnej úprave a teda je daná vecná aktívna legitímácia žalobcu v tomto konaní.

35. Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle §23a zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

36. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

37. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich

použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah obchodných podmienok bol daný predchodcom žalobcu bez možnosti žalovaného privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

38. Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

39. V slovenskom právnom poriadku existuje duálna právna úprava záväzkov, pričom rozlišujeme ich občianskoprávnu a obchodnoprávnu úpravu. Vzťah dvoch kódexov súkromného práva a to Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka je vzťahom *lex specialis* ku *lex generalis*, pričom použitie Občianskeho zákonníka je subsidiárne - právne vzťahy podriadené režimu Obchodného zákonníka sa budú riadiť Občianskym zákonníkom v tých otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje. V rámci obchodno-záväzkových vzťahov existuje aj skupina vzťahov, ktoré môže označiť ako fakultatívne obchodné záväzkové vzťahy, v ktorých si zmluvné strany môžu v súlade so zásadou zmluvnej voľnosti dohodnúť obchodnoprávny režim svojho záväzku (§ 262 Obchodného zákonníka). Obchodný zákonník aplikáciu právnej úpravy inštitútu spotrebiteľských zmlúv nevyklučuje, ani komplexne neupravuje osobitným spôsobom a ide o kogentné ustanovenia Občianskeho zákonníka, je nevyhnutné ju v skutkovo relevantných právnych vzťahoch aplikovať, pričom nie je relevantné či ide o relatívne obchodný záväzkový vzťah, absolútny obchodný záväzkový vzťah alebo fakultatívny obchodný záväzkový vzťah. Právna ochrana spotrebiteľa je jednou z priorit oblastí záujmu nielen práva Európskej únie ale aj nášho právneho poriadku. Nie je prípustné, aby sa kogentné normy určené na ochranu spotrebiteľa obchádzal zvolením iného zákona, ktorý primárna nie je určený na úpravu či realizáciu spotrebiteľských vzťahov, t.j. vzťahov, ktoré vznikajú pri nákupe tovarov a poskytovaní služieb spotrebiteľom, ktorí nekonajú pri uzatváraní zmluvy v rámci svojej podnikateľskej či inej zárobkovej činnosti. Zvolenie režimu Obchodného zákonníka nie je prípustné v prípadoch tzv. typových spotrebiteľských zmlúv, keď z celého kontextu uzatvorenej zmluvy je zjavné, že sa uzatvára v zmysle Obchodného zákonníka len preto, aby sa vylúčili právne normy určené na ochranu spotrebiteľa. Nie je ani prípustné, aby dvom spotrebiteľom v porovnateľnej situácii neboli garantované rovnaké právne prostriedky a ochrana len s ohľadom na to, dodávateľ zvolí režim iného zákona. Aj pri zmluvách uzatváraných v zmysle Obchodného zákonníka je potrebné pri realizácii či aplikácii práva postupovať podľa ustanovení o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku či osobitných právnych predpisoch ako napr. zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o ochrane spotrebiteľa.

40. Na základe vyššie uvedeného súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľskú zmluvu.

41. Článok 7 bod 6.1 Všeobecných obchodných podmienok, ktorý dáva žalobcovi možnosť alebo teda dáva právnomu predchodcovi žalobcu ako postupcovi možnosť vybrať si niektorú z alternatív, a to buď vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, vypovedať zmluvu, započítať pohľadávku, alebo zastaviť poskytnutie, alebo čerpania úveru. V danom prípade z takéhoto oprávnenia banky ako právneho predchodcu žalobcu nie je možné odvodzovať začatie plynutia premlčacej lehoty. Súd sa taktiež

nestotožňuje s názorom, že premlčacia doba by mala začala plynúť nezávislé od vôle pôvodného veriteľa a to z dôvodu, že VOP dávali právnenému predchodcovi žalobcu možnosť, nie povinnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť za splnenia podmienok uvedených vo VOP a v žiadnom inom ustanovení nebolo dojednané, žeby k splatnosti celého dlhu dochádzalo automaticky len v dôsledku nastanie konkrétnych okolností či skutočností. Nakoľko žalobca ani túto možnosť nevyužila a zákon takéto zosplatenie nevylučuje, súd návrh na vyhlásenie tejto podmienky za neprijateľnú zamietol.

42. Súd má za to, že pri posudzovaní plynutia premlčacej doby v danej právnej veci je potrebné aplikovať a to vzhľadom na dohodu o plnení v splátkach § 103 Občianskeho zákonníka a teda premlčacia doba jednotlivých splátok začala plynúť odo dňa ich zročnosti. Ako je zrejmé zo zmluvy o úvere, konečná splatnosť bola dohodnutá na 83 mesiacov. Začiatok plynutia premlčacej doby je potrebné stanoviť v súlade s ust. § 103 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

43. Jednotlivé splátky sa premlčujú samostatne od ich zročnosti až do okamihu, keď dlžník nesplní niektorú zo splátok. Nepremľčanými splátkami tak sú splátky splatné tri roky spätne od podania žaloby, teda splátky splatné po 19.03.2011, pričom žaloba bola podaná dňa 19.03.2014. Keďže v danom prípade bola splatnosť jednotlivých splátok dohodnutá k 20. dňu v mesiaci, nepremľčanými splátkami sú tie, ktoré sú splatné odo dňa 20.03.2011, teda 36 splátok z 48, ktorých zaplatenie svojou žalobou uplatňuje žalobca.

44. Pokiaľ ide o aplikáciu všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka a nie štvorročnej podľa Obchodného zákonníka na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, súd považuje za potrebné poukázať na to, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka. Dualistický systém záväzkového práva (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod.) v našom právnom poriadku síce dlhodobo funguje, avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na premlčanie v spotrebiteľsko-právnej, a teda typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia.

45. Popretím úveru ako absolútneho obchodu sa nemôže rozumieť stav, ak súd aplikuje ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré má svoj obsah a ktorým zákonodarcu sledoval dôležitý cieľ v spotrebiteľských zmluvách bez ohľadu na typ zmluvy, teda aj v prípade absolútnych obchodov (absolútne obchody sú vzťahy regulované Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy). Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka boli vylúčené niektoré typy spotrebiteľských zmlúv. Teda ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka reguluje aj absolútne obchody.

46. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

47. Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka je ustanovením lex specialis s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy, a teda aj na odložené platby v spotrebiteľských vzťahoch vrátane úverov.

48. Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka preto treba vykladať tak, že v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo (Obchodný zákonník), ak aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky by sa postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávnej úprave zhoršilo. Ustanovenie § 54 ods. 1 je dôsledkom transpozície čl. 8 smernice. Smernica síce neharmonizuje dualistické právne úpravy inštitútov súkromného práva, no na druhej strane nebráni ani regulácii, akú predstavuje ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ktoré bráni akémukoľvek zhoršeniu postavenia spotrebiteľa oproti Občianskemu zákonníku, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

49. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovanej bol poskytnutý over vo výške 1.991,64 Eur. Sporné však medzi nimi ostalo, kedy bola vykonaná posledná úhrada, a kedy došlo k zosplatneniu úveru a jeho premlčaniu. Žalobca si uplatňuje nárok na zaplatenie sumy 1799,04 eur predstavujúcej 48 splátok a úrok z omeškania v sume 225,20 eur a ročný úrok z omeškania od 21.03.2010 do zaplatenia.

50. Čo sa týka jednotlivých nárokov, úver bol žalovanej poskytnutý pri úrokovej sadzbe 12% ročne. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009). Úroková miera podobného úveru v bankách v čase poskytnutia úveru (marec 2007, spotrebiteľský úver nad 5 rokov) činila úrok 8,32% ročne. Vzhľadom na vyššie súd považoval dohodu o výške úrokov za platnú, keďže mal za to, že táto výška úroku nepresahovala v podstatnej miere úrokovú mieru poskytovanú peňažnými ústavmi.

51. V zmysle VOP klient splácal pohľadávku z úveru, ktorá sa skladala z istiny, jej súčastí a príslušenstva, teda súčasťou dojednanej výšky splátky bol aj poplatok za správu úveru v sume 1,99 eur (60 SK) mesačne. Potom splátka istiny a úroku z úveru po odpočítaní poplatku za správu úveru v sume 1,99 eur predstavuje sumu 35,49 eur (výška splátky 37,48 eur - poplatok 1,99 eur) a keďže žalobca si uplatnil nárok na 48 splátok, pričom nepremlčanými boli splátky, ktorých splatnosť nastala po 19.03.2011 každá v sume 35,48 eur, súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy istiny vo výške 1277,64 eur zníženej o úhradu vykonanú v prospech žalovanej dňa 21.09.2011 vo výške 30 eur teda na zaplatenie sumy 1247,64 eur a čo do zvyšku žalobu zamietol a to čo do nároku na poplatok za správu úveru, ktorým sa bude zaoberať nižšie. Súd mal za preukázané, že za nepremlčané obdobie žalovaná uhradila len 30 Eur, aj keď namietala, že by mala túto splátku uhradiť. Súd však mal za preukázané tvrdenie žalobcu, že ide o splátku žalovanej, nakoľko jednak žalovaná mala uzatvorenú zmluvu o asistencii, (splácanie úveru tretou osobou, ktorá jej neoznamovala, aké úhrady za ňu vykonala a žalovaná súdu nevedela predložiť dôkaz o tom, aké sumu tretej osobe poukazovala na úhradu svojich dlhov) a aj kedy tak nebolo, v pochybnostiach treba dôkazy vykladať v prospech spotrebiteľa. Zohľadnenie tejto platby nemá vplyv na premlčanie dlhu, pretože ako to už súd vyššie odôvodnil, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru nie je povinnosťou, ani nedochádza k nej automaticky, ale je to možnosťou. Práve naopak, tým, že žalobca nevyužije túto možnosť hneď, dlžníkovi sa premičujú jednotlivé splátky a ponecháva sa mu ďalej možnosť platiť dlh v splátkach.

52. Súd taktiež prepočítal výpočet RPMN a táto bola vypočítaná správne.

53. Zákaz podľa ustanovenia § 37 ods. 21 sa prvýkrát uplatní na úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu, splatnú po 9. júni 2013 (§ 122s ods. 4 Zákona o bankách).

54. Z vyššie citovanej úpravy obsahnutej v Zákone o bankách vyplýva, že účinnosťou novely č. 132/2013 od 10.06.2013 priamo zákon zakazuje bankám požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie úverových účtov. Možno konštatovať, že predmetná novelizácia bola akýmsi vyvrcholením v podobe zákonnej úpravy zákazu žiadania poplatkov za vedenie úverových účtov ako účtov, ktoré vznikajú na základe úverového vzťahu, ale ľudom nič neprinášajú a sú dôležité iba pre finančné inštitúcie. Preto ak žalobca uplatňuje nárok na predmetný poplatok v rámci splátok, ktoré sa mali stať splatnými po 10.06.2013, je to v rozpore s citovaným ustanovením zákona a súd nárok na poplatok za správu úveru obsiahnutý v splátkach po 10.06.2013 žalobcovi nepriznal.

55. V danej právnej veci sa jedná o poplatok, ktorý mal byť dojednaný a jednotlivé zložky sa stali splatnými ako súčasť splátky úveru aj pred uvedenou novelou zákona o bankách. splátky splatné do 10.06.2013. Súd však predmetné dojednania o poplatku za vedenie úveru podrobil súdnej kontrole v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a predmetné dojednanie súd vyhodnotil ako neprijateľnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Je nesporné, že žalovaná ako klient a dlžník z úverového vzťahu bola povinná platiť žalobcovi ako veriteľovi poplatok za vedenie úveru. Teda laicky povedané a rovnako asi aj chápané priemerným spotrebiteľom, žalovaná bol povinná platiť žalobcovi ako veriteľovi za to, že tento pre svoju vlastnú potrebu vykonával akúsi správu úverového účtu, teda sledoval prijatie splátok, prípadné

omeškania alebo iné pohyby na účte. Súd má za to, že keď žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníkovi úver, bolo len v jeho kompetencii, ako sa rozhodne predmetný úver spravovať, no je neprípustné, aby náklady s takouto činnosťou znášala žalovaná ako spotrebiteľ ktorý predsa za poskytnutie úveru, resp. konkrétnej finančnej čiastky zaplatil žalobcovi ako veriteľovi odplatu vo forme úroku z úveru a preto na žalovanú ako spotrebiteľa a dlžníka nemožno prenášať úhradu takýchto nákladov. Na základe uvedeného súd nárok žalobcu na zaplatenie poplatku za vedenie úveru uplatneného žalobou aj v tejto časti zamietol.

56. Čo sa týka úroku z omeškania, žalobca si uplatnil jednak kapitalizovaný úrok z omeškania zo splátok splatných od 21.03.2010 do 11.08.2013, ktorý si kapitalizoval zo sumy 41 splátok vo výške 37,48 eur pri výške úroku z omeškania 8,5% ročne, ktorá výška je v súlade s citovanými ustanoveniami Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády. Keďže súd nepriznal žalobcovi nárok na časť premlčaných splátok a poplatok za správu úveru, z ktorej sumy bol taktiež úrok z omeškania vypočítaný, ako je to zrejmé zo žalobného návrhu, priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania v sume 107,16 eur, ktorý vyčíslil za jednotlivé obdobia a pri žalobcom uplatnenej výške úroku z omeškania tak ako žalobca no sumy splátky 35,49 eur a čo do zvyšku (v sume 118,04 eur) v tejto časti žalobu zamietol. Súd pristúpil k uvedenému spôsobu vyčíslenia úroku z omeškania, napriek tomu, že v priebehu konania bolo preukázané, že pôvodný veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť poskytnutého už dňa 17.05.2013, nakoľko súd je v tomto prípade petítom žaloby viazaný, pričom uvedené vyčíslenie úroku z omeškania je pre žalovanú výhodnejšie.

57. Posledným nárokom žalobcu bol nárok na úrok z omeškania z dlžnej sumy 1799,04 eur od 12.08.2013 do zaplatenia. Ako už súd uviedol vyššie, výška žalobcom uplatňovaného úroku z úveru je v súlade s Občianskym zákonníkom a nariadením vlády, no súd priznal žalobcovi úrok z omeškania len zo sumy 1247,64 eur tak ako ju ustálil vyššie po nepriznaní nároku na poplatok za správu úveru a zohľadnení platby vykonanej dňa 21.09.2011 a to odo dňa 12.08.2013 tak ako žiadal žalobca, a čo do zvyšku, teda v časti nepriznania nároku na úrok z omeškania zo sumy predstavujúcej poplatky za správu úveru žalobu v tejto časti zamietol.

58. O trovách konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní, môže súd rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

59. Proti tomuto rozsudku v časti, v ktorej súd zamietol návrh žalobcu podal odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné zistenie skutkového stavu. Súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby a na daný prípad bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere zo dňa 16.03.2007 a teda absolútny obchodno-závazkový vzťah. Poukázal na príslušne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jednotlivých krajských súdov. Je teda toho názoru, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napađnutom rozsahu preskúmal a zmenil tak, že vyhovie návrhu žalobcu, resp. ho zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil voči žalovanej trovy konania a právneho zastúpenia.

60. Proti všetkým výrokom uvedeného rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. Namietala, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho posúdenia veci. Uviedla, že súdom tvrdený návrh na vyhlásenie neprijateľnej zmluvnej podmienky nebol návrhom žalovanej, nakoľko nespĺňal všetky náležitosti návrhu na návrhu na začatie konania v zmysle Občianskeho súdneho poriadku a bol prednesený iba v rámci jej procesnej obrany. Zo znenia § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. nevyplýva pre súd možnosť vysloviť vo výroku rozsudku, že „súd zamietla návrh na vyhlásenie neprijateľnej zmluvnej podmienky.“ Výrok rozsudku zamietajúci návrh na vyhlásenie neprijateľnej zmluvnej podmienky je nezrozumiteľný a nedostatočne odôvodnený. Žalovaná tiež poukázala na odôvodnenie rozsudku, ktoré nie je dostatočné, pretože súd sa nevysporiadal so všetkými argumentmi žalovanej. Súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal námietkami žalovanej týkajúcej sa premlčania. Poukázala na Prílohu

č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok D. č. 0655/2013/CE zo dňa 27.06.2013 - aktíva, konkrétne pod označením „Počet dní omeškania 1162 dní“. Žalobca počas omeškania žalovanej nepristúpil k vyhláseniu splatnosti úveru, ale po dobu 3 rokov a 67 dní iba pripisoval splátky, poplatky a úroky. Konanie žalobcu nebolo v rozsudku posúdené z pohľadu zákona o ochrane spotrebiteľa a jeho ustanovení a to § 7 a nasl., ako ani z pohľadu § 3 OZ. Na základe vyššie uvedeného navrhla, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie a vrátil vec súdu na ďalšie konanie.

61. O tomto odvolaní rozhodol odvolací súd uznesením zo dňa 26.7.2016 sp. zn. 19Co/2019/2015-196 a to tak, že odmietol odvolanie žalobcu proti rozsudku č. k. 7C/260/2014 - 147 zo dňa 15.04.2015. Odmietol odvolanie žalovanej proti výroku rozsudku č. k. 7C/260/2014 - 147 zo dňa 15.04.2015, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá. Zrušil rozsudok okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

62. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že keďže do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty (§ 57 ods. 1 O.s.p.), 15-dňová lehota na podanie odvolania začala žalobcovi plynúť nasledujúci deň po doručení rozsudku, t.j. dňa 22.04.2015 a uplynula v stredu 06.05.2015 (pracovný deň). Z podacej pečiatky na odvolaní (v spise na č.l. 166) vyplýva, že žalobca podal odvolanie na Okresnom súde Vranov nad Topľou dňa 11.05.2015 a podľa označenia pošty na obálke odovzdal žalobca odvolanie na poštovú prepravu a doručenie dňa 07.05.2015, t.j. deň po uplynutí lehoty na podanie odvolania, teda oneskorene. Rozsudok súdu prvej inštancie, keďže bol právnomu zástupcovi žalobcu doručený dňa 21.04.2015 (doručenka v súdnom spise na č.l. 156). Rozsudok obsahoval riadne poučenie o tom, že odvolanie voči nemu je možné podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia. Keďže do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty (§ 57 ods. 1 O.s.p.) t.j. v tomto prípade deň 21.04.2015, 15-dňová lehota na podanie odvolania začala žalobcovi plynúť nasledujúci deň 22.04.2015 a uplynula posledným (15-tým dňom) lehoty, kedy ešte mohol oprávnený odvolanie podať v stredu 06.05.2015 (pracovný deň). Z pečiatky na poštovej obálke pripojenej k odvolaniu (v súdnom spise na č.l. 170) vyplýva, že žalobca odovzdal odvolanie na poštové doručenie dňa 07.05.2015, t.j. deň po uplynutí lehoty na podanie odvolania - oneskorene. Odvolací súd preto odvolanie žalobcu ako oneskorene podané podľa § 386 písm. a) O.s.p. odmietol.

63. Čo sa týka odvolania žalovanej proti výroku rozsudku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, odvolací súd konštatoval, že rozhodnutie v tomto výroku je pre žalovanú vyhovujúce, pričom je potrebné uviesť, že odvolateľ si podaným odvolaním nemôže zhoršiť svoje postavenie, preto odvolací súd v predmetnej veci nemal inú možnosť, ako odvolanie proti tomuto výroku odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou podľa § 386 písm. b) C.s.p. Odmietnutie odvolania podaného neoprávnenou osobou tiež bráni tomu, aby sa odvolací súd zaoberal dôvodmi podaného odvolania a aby skúmal vecnú stránku napadnutého výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie i jemu predchádzajúce konanie. Nakoľko žalovanej napadnutým výrokom rozsudku súdu prvej inštancie nevznikla žiadna povinnosť v jej neprospech, nie je v tejto časti na podanie odvolania oprávnenou osobou. Odvolací súd preto s ohľadom na vyššie uvedené ako aj citované právne ustanovenia rozhodol tak, že odvolanie povinnej proti uvedenému výroku odmietol. Čo sa týka odvolania žalovanej proti výroku rozsudku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, odvolací súd konštatoval, že rozhodnutie v tomto výroku je pre žalovanú vyhovujúce, pričom je potrebné uviesť, že odvolateľ si podaným odvolaním nemôže zhoršiť svoje postavenie, preto odvolací súd v predmetnej veci nemal inú možnosť, ako odvolanie proti tomuto výroku odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou podľa § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p..

64. Odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 C.s.p. preskúmal napadnuté rozhodnutie vo zvyšnej napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky ani pre potvrdenie, ani pre zmenu rozsudku, pretože neboli na to splnené podmienky. Súd prvej inštancie sa totiž nezaoberal aktívnou legitimáciou žalobcu. Žalobca v konaní zatiaľ nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimáciu. Žalobca si v konaní uplatňuje pohľadávku, ktorá na neho mala byť postúpená. Nebolo zatiaľ preukázané dodržanie písomnej výzvy postupcu adresovanej klientovi, že je v omeškaní a následne dodržanie 90 dňovej lehoty pred postúpením pohľadávky tretej osobe. Aktívnou vecnou legitimáciou je také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu ním uplatňovaného práva, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Súd skúma vecnú legitimáciu vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. Zásadnou otázkou, ktorú bolo potrebné v konaní pred súdom prvej inštancie vyriešiť bola otázka, či boli splnené zákonné podmienky na postúpenie tzv. bankovej pohľadávky. Zákon o bankách totiž nad

rámec pravidiel cesie v Občianskom zákonníku sprístupňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Dôvody by nemali byť pochybné, pretože banková činnosť a s ňou spojený vznik pohľadávok je predsa len na rozdiel od iného druhu podnikania špecifická, najmä pokiaľ ide o dopady finančných produktov na ekonomiku. Ako vyplýva z obsahu spisu, predmetný splátkový úver vo výške 1.991,64 Eur (60.000 Sk) poskytla žalovanej D. D. S..D.. na základe zmluvy zo dňa 16.03. 2007. V zmysle tejto zmluvy mala konečná splatnosť úveru nastať dňa 20.02.2014. Pohľadávku z tohto úveru D. D. S.. D.. postúpila zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 27.06.2013 na žalobcu. Podľa bodu 7.6.1 všeobecných obchodných podmienok D. D. S..D.. v prípade porušenia zmluvnej povinnosti zo strany dlžníka bola D. D., S..D.. oprávnená okrem iného vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť. Z obsahu spisu vyplýva, že D. D. S..D.. využila jednu z týchto možností a oznámením o mimoriadnej platnosti zo dňa 20.05.2013, ktoré žalovaná prevzala dňa 30.05.2015 oznámila žalovanej, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 7.6.1 psím a) VOP na základe čoho vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru. Žalovaná bola vyzvaná na jej úhradu v lehote 15 dní odo dňa prevzatia oznámenia. Následne D. D. S..D.. postúpila pohľadávku na žalobcu. Vychádzajúc z obsahu spisu, pre právoplatné postúpenie bankovej pohľadávky absentuje naplnenie podmienky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách o nepretržitom omeškaní klienta dlhšie ako 90 kalendárnych dní. D. D. S..D.. oznámením zo dňa 20.05.2013 vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru, čím vznikla úverová pohľadávka D. D. S..D.. Žalovaná bola vyzvaná na uhradenie úverovej pohľadávky v lehote 15 dní odo dňa prevzatia oznámenia a táto lehota uplynula dňa 14.06.2013. K postúpeniu pohľadávky došlo dňa 27.06.2013, t. j. pred uplynutím zákonom uvedených viac ako 90 kalendárnych dní, počas ktorých musela byť žalovaná v omeškaní so svojim peňažným záväzkom voči právnemu predchodcovi žalobcu D. D. S..D.. Ako vyplýva zo spisu, žalovaná bola v omeškaní s dlžnou splátkou, ale postúpenie sa týka celého dlhu, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo 27.06.2013, t. j. pred uplynutím viac ako 90 kalendárnych dní od zosplatnenia celého úveru, ktorým vznikla D. D. úverová pohľadávka voči žalovanej, s ktorou bola žalovaná v omeškaní. Za stavu, ak sa v konaní preukáže, že ku dňu postúpenia pohľadávky nedošlo k uplynutiu viac ako 90 kalendárnych dní, počas ktorých žalovaná bola v omeškaní so svojim peňažným záväzkom voči banke, D. D. S.. D.. nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Za takého stavu potom zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 sa javí ako neplatným právnym úkonom v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že žalobca nie je subjektom oprávneným poskytovať úvery, a preto ich nemôže vo vlastnej réžii ani spravovať. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je pritom úkonom, ktorý možno podriaďiť pod pojem spravovanie úveru. Vzhľadom na to žalobca zrejme nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť predmetného úveru.

65. Voči 1. výroku uznesenia odvolacieho súdu bolo podané dovolanie žalobcom, o ktorom rozhodol dovolací súd uznesením zo dňa 14.6.2017 a to tak, že uznesenie Krajského súdu v Prešove z 26.7.2016, sp.z. 19Co/219/2015 v bode 1. výroku rozhodnutia zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že odvolanie podané žalobcom bolo podané v zákonnej lehote.

66. Následne po rozhodnutí Najvyššieho súdu rozhodol druhoinštančný súd uznesením zo dňa 3.5.2018, sp. zn. 19 Co/120/2017-225, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 7C/260/2014-147 z 15.4.2015 a to tak, že zrušil rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

67. Po zrušení uznesení odvolacieho súdu súd vo veci doplnil dokazovanie.

68. V ďalšom konaní právny zástupca žalobcu uviedol, že trvá na podanej žalobe. Má zato, že predloženými dôkazmi bola naplnená a preukázaná aj podmienka podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách ohľadne postúpenia pohľadávky, nakoľko má zato, že do spisu bolo doručené oznámenie právneho zástupcu žalobcu o zosplatnení pohľadávky a taktiež bola doručená aj výzva adresovaná žalovanej na úhradu s omeškanou pohľadávkou. Podľa prílohy k zmluve o postúpení pohľadávky žalovaná bola v omeškaní s poslednou splátkou i so všetkými splátkami spolu 1.162 dní a až následne po tejto lehote bola postúpená pohľadávka a teda bola zachovaná 90 dňová lehota pred postúpením. V zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách stačí, ak žalovaný je v omeškaní čo len s časťou pohľadávky 90 dní, čo bolo preukázané. Dobu 90 dní s omeškaním nie je potrebné počítat od nového dátumu zosplatnenia.

69. Právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že má zato, že v konaní neboli preukázané podmienky aktívnej legitímácie žalobcu a navyše, podľa nej, nárok je premlčaný. Nedostatok aktívnej legitímácie vyvodzuje zo skutočnosti, že od dátumu zosplatenia pohľadávky do vyhotovenia zmluvy o postúpení pohľadávky neuplynula 90 dňová lehota.

70. V záverečnom návrhu právny zástupca žalobcu uviedol, že trvá na podanej žalobe a žiadal, aby mu súd priznal náhradu trov konania.

71. Právna zástupkyňa žalovaného súdu v záverečnom návrhu žiadala žalobu zamietnuť z dôvodu nepreukázania aktívnej procesnej legitímácie na strane žalobcu, nakoľko v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách je možné splatný úver banky postúpiť na iný subjekt až po uplynutí 90 dňovej lehoty od dňa splatnosti. Úver bol mimoriadne splatný ku dňu 17.5.2013 a Zmluva o postúpení pohľadávky bola uzatvorená dňa 27.6.2013, čím nebola zachovaná 90 dňová lehota, ktorá má byť poskytnutá dlžníkovi na splatenie celého dlhu. Okrem toho uplatnený nárok je premlčaný.

72. V zmysle § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

73. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

74. V zmysle § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

75. Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

76. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom.

77. Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

78. Postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení (§ 526 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka).

79. V § 528 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa uvádza, že postupca je povinný odovzdať postupníkovi všetky doklady a poskytnúť všetky potrebné informácie, ktoré sa týkajú postúpenej pohľadávky.

80. Podľa § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu (Občiansky zákonník).

81. V zmysle § 92 ods. 8 zákona NR SR č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka

zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

82. Podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu (§ 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov).

83. Podľa § 52 ods. 1, Občianskeho zákonníka spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

84. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. (§ 52 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka).

85. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka).

86. Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

87. Podľa § 506 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

88. Podľa § 25 ods. 1, ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak. Ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

89. Podľa § 2 písm. a) zákona NR SR č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

90. Ako vyplýva z § 3 ods. 1, ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

91. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 1.991,64 Eur. Z dôvodu nesplnenia si podmienok podľa zmluvy žalovanou, žalobca si uplatňuje voči žalovanej nárok

na zaplatenie sumy 1799,04 eur predstavujúcej 48 splátok a úrok z omeškania v sume 225,20 eur a ročný úrok z omeškania od 21.03.2010 do zaplatenia a trovy konania.

92. Voči uvedenému nároku vznesla obranu žalovaná z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu ako aj námietku premlčania.

93. Súd sa preto zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu, ktorý svoj nárok v konaní odvíjal od zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE uzavretej medzi ním ako postupníkom a Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom (bankou) zo dňa 27.06.2013. Podľa prílohy k tejto zmluve má byť postúpená aj pohľadávka žalovanej z predmetnej zmluvy.

94. Postúpenie pohľadávky je upravené v ustanoveniach § 524 a nasl. OZ. Postúpením pohľadávky treba rozumieť zmenu v subjekte záväzkového vzťahu, konkrétne zmenu v osobe veriteľa, keď na základe zmluvy medzi pôvodným veriteľom a treťou osobou postúpi pôvodný veriteľ svoju pohľadávku, ktorú má v čase postúpenia voči dlžníkovi, novému veriteľovi a to aj bez súhlasu dlžníka. V danom prípade sa však D. D., S..D.. ako banka a pôvodný veriteľ pri postúpení pohľadávky žalovanej na inú osobu musí riadiť okrem všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka aj ustanovením §92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko ten má vo vzťahu k Občianskemu zákonníku povahu lex specialis.

95. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postúpenia pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol klient s plnením pohľadávky v omeškaní aspoň 90 dní a zároveň to, aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Písomnú výzvu banky dlžníkovi na splnenie dlhu ako nevyhnutnú podmienku platnosti postúpenia pohľadávky banky na tretiu osobu vyhodnotil aj Krajský súd v Prešove v uznesení sp.zn. 6Co/119/2013 zo dňa 29.05.2014. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávku banka nemôže postúpiť a ak tak aj napriek tomu urobí, potom takéto postúpenie je svojím obsahom a účelom v rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

96. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu-žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

97. Povinnosťou banky (právneho predchodcu žalobcu) pred postúpením pohľadávky bolo písomne vyzvať dlžníka (žalovanú) na splatenie peňažného záväzku a preukázať doručenie takejto výzvy žalovanej, ako zákonného predpokladu pre spôsobilé postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, poskytnúť mu lehoty 90dní a následne je možné pohľadávku postúpiť.

98. Postupca, ktorému banka pohľadávku postúpila, je povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so zaplatením svojho záväzku nepretržite 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka, nakoľko doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi je jednou z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 15Co/47/2016 zo dňa 24.02.2016). Obdobne vyslovil svoj právny názor aj Najvyšší súd v rozhodnutiach sp. zn. 1 Cdo 147/2017 z 24.4.2018, 7 Cdo/26/2017 z 28.3.2018 a ako aj Krajský súd Prešov sp. zn. 20Co/30/2018).

99. V danom prípade sa jedná o sporové konanie a sporové konanie je konaním návrhovým. Žalobca je povinný k návrhu pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, resp. uviesť dôkazy, ktoré v priebehu súdneho konania navrhuje vykonať. Jedná sa o jeho dôkaznú povinnosť a práve v sporovom konaní je nesplnenie dôkaznej povinnosti spojené s procesnou zodpovednosťou za nedokázanie tvrdených skutočností, to znamená s neunesením tzv. dôkazného bremena. Kto a v akom rozsahu má dôkazné bremeno, určujú normy hmotného práva. Zásadne ho má ten, v koho záujme je dokázanie určitej skutočnosti. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní práve toho, kto neunesol dôkazné bremeno (neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané). Na základe uvedeného má potom súd za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno čo do tvrdenia o jeho aktívnej vecnej legitímácii na podanie žaloby, pretože nepreukázal

splnenie podmienky platného postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď nepreukázal, že jeho právny predchodca (banka) doručila žalovanej pred postúpením pohľadávky na žalobcu písomnú výzvu na zaplatenie pohľadávky a teda nepreukázal, že je v spore aktívne vecne legitimovaným subjektom.

100. Vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa mu zachovávajú všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietat voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavujú v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné.

101. V zmysle dôvodovej správy k zákonu o bankách mal zákonodarca úpravou § 92 ods. 8 ZoB na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

102. Žalobca tvrdil, že zachoval podmienky § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko podľa prílohy k zmluve o postúpení pohľadávky žalovaná bola v omeškaní s poslednou splátkou i so všetkými splátkami spolu 1.162 dní a až následne po tejto lehote bola postúpená pohľadávka a teda bola zachovaná 90 dňová lehota pred postúpením

103. V danom spore žalobca súdu nepreukázal splnenie podmienky platného postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď nepreukázal, že jeho právny predchodca (banka) zachoval 90 dňovú lehotu pre žalovaného ako lehotu na splnenie dlhu a že až následne pohľadávku postúpil. Oznamenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti právny predchodca vydal dňa 20.05.2013, kde žalovanej oznámil, že nastala mimoriadna splatnosť úveru dňa 17.05.2013 a žalovaná bola vyzvaná na úhradu dlžnej sumy v lehote 15 dní od prevzatia tohto oznámenia. Podľa poštovej doručky si žalovaná prevzala toto oznámenie dňa 30.5.2013. Zmluva o postúpení pohľadávky bola uzatvorená dňa 27.6.2013, teda pred uplynutím 90 dňovej lehoty podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

104. Žalobca sa bránil tým, že podľa prílohy k zmluve o postúpení pohľadávky žalovaná je v omeškaní s úhradou pohľadávky 1162. Uvedenie tejto dlhej doby ako doby omeškania však nepreukazuje, a iný dôkaz zo strany žalobcu nebol predložený o tom, že pred postúpením pohľadávky žalovanej bola doručená výzva so zachovaním 90 dňovej lehoty na plnenie dlhu pred postúpením pohľadávky.

105. Tým žalobca nepreukázal, že boli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, a že je v spore aktívne vecne legitimovaným subjektom. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylučuje. Aj keď

žalovaní, resp. pôvodne žalovaná uviedla, že jej boli nejaké písomnosti doručované, nebolo jednoznačne preukázané, čo je bolo doručované s akým obsahom, a kedy sa tak stalo, a či jednoznačne boli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

106. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže v konaní nebolo preukázane, že žalobca nadobudol platne pohľadávku D. D., S..D.. na základe postúpenia voči žalovanej, súd žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie zo strany žalobcu na podanie takejto žaloby. Preto sa sú nezaoberal ďalšími dôvodmi obrany.

107. Podľa § 251 Civilného sporového poriadku, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

108. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci

109. V zmysle § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

110. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a túto priznal žalovanej v rozsahu 100%, ktorá mala vo veci plný úspech.

111. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

112. Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia písomne na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.